

KURT MAHR

Stanice Neviditelných

Knihovnička Perry Rhodan 141

Přeložil Jaroslav Kuťák

Molol byl přesvědčen, že umírá.

Už se nemusel snažit. Jeho Školená psychika dokázala pomocí parapsychických sil extrapolovat do budoucnosti, aby spatřila mladého muže, jenž hyne kdesi v hlubinách Galaxie, protože nikde nenachází pomoc. Na okamžik viděl velín své malé kosmické lodi jinak než nyní. Viděl sám sebe ležet na podlaze, zkrouceného bolestí, s krvácejícím ramenem, napůl v bezvědomí. Viděl stěny místnosti praskat pod těžkými zásahy. Cítil chlad vesmíru...

Musel tento obraz násilím vyhnat ze své mysli. Znal nebezpečí intenzívní extrapolace. Bolest a, strach mohly způsobit šílenství.

Rozhlížel se po reálné místnosti. Stěny nepraskaly. Seděl v křesle pro pilota. Neležel na zemi. Rameno už mu nekrvácelo, ale vyzařovalo tupou bolest do celého, těla. Neměl Čas

se o to starat. Malá kosmická loď, kterou prakticky před očima strážných ukradl z hangáru v Aptuladu, byla staromódní, poloautomatická. Pro bezpečný mezihvězdný let by k sobě potřeboval ještě dva kopiloty. Molol byl však sám. Přesně řečeno ani nesměl extrapolovat, protože potřeboval jasný rozum ke sledování přístrojů.

Molol porovnal chronometr s časovým plánem, který si utvořil. Čekala ho poslední transice. Pokud by loď přestála mechanický Šok, spojený s každou transicí, pak by se vynořil kdesi v centru Mléčné dráhy. Molol se tam příliš dobře nevyznal, ale doufal, že by tam našel nějakou pomoc, už proto, že tam bylo velké seskupení hvězd.

Ptal se sám sebe, jestli jedná po právu. Ale copak existoval zákon, podle kterého by se jeho jednání dalo soudit? Nebyl si jist.

Jedno však bylo správně. Z Aptuladu hrozilo Galaxii nebezpečí. A pokud právo znamenalo chránit Mléčnou dráhu a její obyvatelstvo, pak Motol jednal podle práva.

Vrátilo mu to trochu odvahy. Vzpomínal jak vodil strážné za nos, když jim vysvětloval. Že si chce tu starou loď prostudovat. Věřili mu. Neodvažovali se podezřívát vysokého kazatele kultu Baalol z krádeže. Logicky už proto ne, že si ze všech letounů vybral ten nejstarší.

Když nasedl a zkontroloval zásoby energie, odstartoval s vědomím, že bude pronásledován a že musí hlavně co nejrychleji naslepo transítovat, aby unikl.

Starý člun neměl takřka žádné zbraně a taková transice vyžaduje aspoň pár minut přípravy. Během ní člun dostal tři zásahy, naštěstí ne naplno.

Podařilo se mu transítovat desetkrát po sobě, pokaždé se

strachem, že loď takovou zátěž nevydrží a rozlomí se. Nyní ho čekala další transice.

Staré zoufalství se vracelo. Nový strach...

Transitoval...

Když se probíral z bolestné rematerializace, málem vykřikl 'nadšením. Viděl všude kolem sebe světlé body a měl za to, že to všechno jsou planety, ovšem zmýlil se.

Nebyly to planety;

Byly to lodě.

Vyskočil. Zapomněl na bolest v rameni. Musel rychle jednat. Osud mu dal jedinečnou šanci. Musel ji využít.

^ ^ ^

Patriarcha Tetzte byl dobrosrdečný, trpělivý muž, ale Yatik ho při hře Patalak připravoval o poslední zbytky trpělivosti. „Měl by ses podrobit hypnokurzu, můj synu," vzdychl Těžte a uvelebil se v křesle, přičemž nohou shodil deskovou hru i s figurkami ze stolu.

Yatik vstal a mírně se uklonil. / „Vím, že jsem hloupý, můj pane!"

To Tezteho ještě víc rozčílilo.

„Právě že nejsi!" zvolal. „Jsi nejinteligentnější z mých sluhů. Proto jsem si tě vybral, aby sis se mnou zahrál Palatak, ale... asi jsem s tebou něco zanedbal."

Rozhovor probíhal v Tezteho obrovské hlavní hale. Ve třech řadách tam stály dlouhé stoly. Židle byly těsně při sobě. Na konci stál napříč stůl s hlubokými křesly. Ve dvou z nich seděli Tetzte a Yatik. Steny místnosti byly zdobeny trofejemi z celé Mléčné dráhy. Místnost měla okna, ale ve skutečnosti to

byly jenom monitory, protože se hala nacházela na palubě kosmické lodi.

Yatik se sehnul, zvedl hrací desku a sbíral figurky. Tetzte mu znuděně přihlížel. Pak zvedl hlavu a zadíval se na prázdnou halu. Měl z jejího zařízení radost. Měl radost, že tady obnovil prastarou tradici skokanských vládců a patriarchů.

Vtom ho z úvah vytrhlo volání z velínu:

„Zachytili jsme nouzový signál neznámé lodi. Zaměřovači skupina registruje těžké transitní otřesy v okruhu deseti světelných let.“

Tetzte pustil lístek a vyskočil. Byl to mohutný, vysoký muž jako všichni Skokani. Rozběhl se k nejbližším dveřím a za okamžik už stál ve velínu.

Nereagoval na pozdravy přítomných.

„Žádné další transice, Těžte,“ vysvětloval ramenatý obr od pilotního pultu. „Ale neznámý dál volá o pomoc. Není od nás daleko. Zaměřovači skupina tři už ho má na monitoru.“

„Co chce?“ zeptal se Tetzte. '

„Vysílá interstelární nouzové volání. To je jediné, co zná v našem kódu. Zbytek je nesrozumitelný.“

Tetzte potřeboval k rozhodnutí jenom pár vteřin.

„Podíváme se na něj zblízka!“

Zůstal ve velínu, zatímco mohutná loď měnila kurz. Chodbami zněly hlasité rozkazy. Brzy se cizinec začal blížit k obrovité lodi TETA VIII.

-> ^ ^

Motol sledoval válcovitý trup veliké lodi s nepředstavitelnou úlevou. Za několik minut bude v bezpečí. Za několik minut

se ukáže, že všechny zákony pravděpodobnosti selhaly a že měl štěstí.

Letěl neznámému zachránci vstříc. Mířil k nákladnímu vstupu na obří loď a snažil se bezchybně provést manévr. Doufal, že ho zachránce naloží do hangáru. • Proto se plně soustředil. Neměl žádné automatické varovné přístroje, které by mu označily strukturální otřesy transice. Nespátřil kulovitý objekt, který vyplul z hlubiny vesmíru.

Hned by poznal, o koho jde. Varovalo ho teprve podezřelé praskání na povrchu jeho lodi. A pak už mu moc Času nezbylo. Silou obří pěsti zasáhla jeho člun první salva. Molola to vyhodilo z křesla a odmrštilo ho to. Pak už nic necítil.

^ ^ ^

Tetzte vyskočil a vytřeštil oči na cizí kulovitou loď, která chrlila ohnivou salvu proti maličkému, bezbrannému člunu. To na něj bylo moc.

„Všechna palebná stanoviště pal!“ zahřměl jeho mocný hlas dřív než mu zaměřovači mohli nahlásit pozici cizí lodě.

TETA Vlíl se proměnila ve vulkán. Pod soustředěnou palbou se ochranný energetický štít cizího agresora začal zbarvovat. S tak okamžitým protiútokem cizinec očividně nepočítal a proto se stáhl o několik kilometrů zpět. Vypadalo to, jako by ho zatlačovaly paprsky z TETY Vlíl. Ale Tetzte byl realista. Věděl, že pokud protivníkovy zbraně odpovídají jenom zpola velikosti cizí lodi, pak na tom byla TETA Vlíl podstatně hůře. Věděl, že bude muset uprchnout.

Ale ještě předtím chtěl vyřídit dvě věci.

Přistoupil za svého pilota, vzal do ruky mikrofon a řekl:
„Spojová centrálo střed! Vysílejte volání o pomoc všem! Všem!"

Pak se znovu sehnul přes pilotovu hlavu a zmáčkl jedno z tlačítek na ovládacím panelu.

„Stráž hlavní vstup! Otevřete a vpust'te cizí člun! Pospěšte si, chlapi!"

Nedokázal přihlížet beztoho, aby nepomohl bezmocnému.

V tu chvíli se neznámý protivník zotavil z překvapení a zahájil nový útok.

^ ^ ^

Protivník byl silnější než Tetzte Čekal. Hned první zásah rozkolísal ochranný štít TETY Vlíl. Obrazovky vyzařovaly oslňující jas. Kulovitá loď nečekala na explozi lodi Skokanů nečinně. Zásah stíhal zásah. TETA Vlíl se chvěla a-mnoho chodeb se zaplňovalo dýmem.

„Hlavní vstup pro velitele! Záchranná akce ukončena, pane! Marného!"

Tetzte vydal rozkaz ke startu. Sám sáhl po páce zrychlení a strhl ji. Jedině ve zrychlení viděl šanci na záchranu.

Jeho loď sebou trhla, poskočila, zamáčkla Tetzteho do křesla. Absorber už nepracoval na plný výkon. Loď byla poškozena.

Tetzte zavřel oči. To byl konec. Loď už nemohla zrychlit na plný výkon. Bylo hloupé myslet si, že se mu podaří utéct.

Tetzte se naposledy zvedl. Chtěl dát palebným stanovištím rozkaz, aby zastavila palbu. Snad by se mohli protivníkovi vzdát a tak přežít...

Patriarcha se sklonil a znovu vzal do ruky mikrofon. Vtom si uvědomil, jaký je kolem něj klid. Už neviděl na monitory. Zahalil je dým. Znovu bojoval s vražedným přetížením a chtěl vstát, když z reproduktoru uslyšel:

„Křížník TŘEPAL pozemské flotily pro havarovanou loď! Zahojte brzdny manévry! Převzmemme vaše mužstvo. Opakuji...“

Tetzte ještě zařídil brzdny manévry lodi, pak upadl do bezvědomí. Později se dozvěděl, že TŘEPAL dorazila na místo boje zhruba dvacet minut po zahájení střelby a že když ji protivník spatřil, vzal nohy na ramena a uletěl.

Tetztemu to řekli až o deset hodin později. Hned se ptal na člun, který zachraňoval a dozvěděl se, že ho řídil jediný člověk, ale ten že podlehl svým zraněním a zemřel. Vypadalo to hodně hloupě. Tetzte riskoval všechno pro jednoho smrtelně raněného muže.

Když pak vstal a mohl znovu chodit, promluvil si s plukovníkem Bouvierem, velitelem lodi Pozemšťanů. Bouvier patriarchu ujišťoval. Že jeho loď je schopna letu a že po menších či větších opravách bude brzy zas v pořádku. Tetzteho to uklidnilo. Na své vlajkové lodi si zakládal.

Zajímal se o muže z člunu.

„Byl to kazatel kultu Baalol," odpověděl Pozemšťan.

Tetzte se praštil dlaní do čela,

„Tak to jsem ho měl radši nechat venku," lamentoval.

„O ne. Ta loď, která ho rozstřílela, také patřila Baalolu.“

Tetzte překvapeně vzhlédl.

„Vy si myslíte, že... letěla za ním?"

Bouvier přikývl.

„Ano. Měli jsme tu čest s prvním uprchlým kazatelem Baalolu v dějinách. Jmenoval se Molol."

„Molol...?"

„Ano, několik okamžiků před smrtí jsme s ním mohli mluvit."

„Řekl něco důležitého?"

Bouvier se usmál.

„Jeho poslední slova jsme zaznamenali. Jednu kopii záznamu vám necháme. O významu jeho slov lze pochybovat. Každopádně řekl asi toto; na Aptuladu se děje něco strašného. Týká se to celé Mléčné dráhy, proto o tom nemohu déle mlčet. Vynořili se tam Neznámí a byli přátelsky přijati. Nyní se tam sprádá plán, jak ohrožit civilizace celé Mléčné dráhy... Komunikace s cizinci je složitá, protože jsou flexibilní. Jenom v přítomnosti vícera našich s nimi lze mluvit. Vidíte..."

Tetzte se naklonil.

„Co dál?"

Bouvier pokrčil rameny.

„Dál už nic neřekl. Zemřel."

Tetzte zklamaně zafuněl. Zanedlouho se s Bouvierem rozloučil, aniž by věděl, kam Pozemšťan letí. Bouvier mířil přímo za mužem, který možná dokázal interpretovat Mololova slova.

Byl jím plukovník Nike Quinto, Šéf oddělení III Mezikosmické Sociální Vývojové Pomoci.

^^^

Tappan přelétl pohledem řady svých mužů. Ruce měli na stole a hlavy na rukou. Vypadali jako že spí.

Tappan se soustředil na protější stranu stolu. Jasné světlo dvou tuctů lamp ozařovalo dlouhou, úzkou místnost bez oken až do posledního kouta., A Tappan cítil podle reakce svého telepatického sektoru, že tam naproti někdo je. Ale neviděl ho.

„Soustřed'te se!“ myslel ke svým lidem. „Snažte se!“

Rozuměli mu. Naproti se zjevil proužek mlhy a rychle se zhušťoval. Proti Tappanovi se najednou zjevil bělošedý sloup. Tappan se plně soustředil, pak zavřel oči, aby se pokusil najít cizí myšlenky.

„Strach... objevení... omyl... utekl... bratr.“

To bylo vše, čemu Tappan porozuměl. Ale dávalo to smysl.

„Nemusíme se ničeho Obávat,“ odpověděl a byl přesvědčen, že jeho protějšek rozumí stejně jako on jenom prostřednictvím útržků slov. „Musí být mrtev. Zemřel dřív než ho stačili vyslechnout.“

Chvilí to trvalo, pak Tappan přijal odpověď.

„Strach... jistota... nula... důkazy.“

Tappan se rozzlobil.

„Pokud starý člun třídy sedmadvacet dostane plný zásah dezintegrátorem, pak není zapotřebí dalších důkazů, jestli je posádka mrtvá.“

Mlžný sloup byl s touto odpovědí patrně spokojen, protože ukončil rozhovor. Tappan přikázal svým lidem, aby otevřeli oči a vstali. Mlžný opar rázem zmizel. Tappan si oddechl.

Pochopitelně věděl, že člun nedostal plný zásah. Důle-

žité bylo, že se mu to podařilo zatajit. Práce mohla pokračovat.

^ A ^

Lofty Patterson se zaklonil a podrbal se ve vousisku.

„To muselo stát peněz... ”

Lofty hovořil o osmisetmetrové lodi, před kterou stál a prohlížel si ji se zakloněnou hlavou ve světle reflektorů. Ze tmy se však ozval věčný, klidný hlas:

„Rád bych vás upozornil, že vůbec neznáme cíl našeho nadřízeného...”

Lofty se prudce otočil. Spatřil obrysy tří mužů.

„Tebe se nikdo na nic neptal, plechovko,” zavrčel Lofty.

„Omlouvám se,” řekl robot Meech Hannigan.

„Nech ho být, Lofty,” uklidňoval další hlas. „Má vůbec někdo z nás tušení, co má starej za luhem?”

Ron Landry to nevěděl. A byl si jist, že to neví ani nikdo jiný. „Aspoň bych rád věděl, kam se letí.”

„S tím si nelámu hlavu,” tvrdil Lofty Patterson. „Hlavně že se svezeme touhle luxusní kocábkou!”

Odpovědí mu byl smích jeho druhů.

„Nedělej si falešný naděje,” ozval se Ron Landry. „Luxusní kocábka, co o ní mluvíš, parkuje támhle naproti!” ‘ Ukázal do tmy. Lofty Patterson se otočil a za slabými pozičními světly spatřil vesmírnou loď, která měla do kulovitěho obra velice daleko.

„Ach Bože!” vyjekl. „Dyt’ leží na zemi! Jako...”

„Jako všechny skokanské lodě,” dokončil Ron Landry. „Je válcovitá, má horizontální start a...”

„A.....?“

„Je zhruba dvě stě let stará!“

^ A ^

Když vstoupili na palubu, Lofty Patterson teprve znovu promluvil:
„Vydrží ten krám vůbec start?“

Kdesi zaklaply dveře. Na chodbu padl dlouhý stín. Blížil se k nim muž v uniformě kapitána. Zasalutoval před majorem Landrym a pak se obrátil na Loftyho:

„Vydrží start a celou řadu transic,“ vysvětloval. „Zpáteční start však už ne.“

Všichni tři oslovení zalapali po dechu.

„Domnívám se, kapitáne,“ vyhrkl nakonec Ron Landry, „že máte víc informací nežli my.“

Uniformovaný muž se mírně uklonil.

„Jmenuji se Robert Giuliano, pane. Ano, pane, jsem informován. Kromě toho jsem dostal rozkaz dovést vás do vašich kajut. Tam na vás čeká informace od plukovníka Quinta. Až se na ni podíváte, budete zase vy vědět víc než já, řekl bych.“

Giuliano se obrátil a šel pryč po chodbě. Ron Landry a jeho tři druzi ho následovali. Giuliano nastoupil do výtahu. Když se pak kabina zastavila a dveře se s úpěním otevřely, spatřil kulatou předsíň, ze které vedly pátery dveře do dalších místností.

„ANASTASIA,“ vysvětloval Giuliano, zatímco vystupoval z výtahu, „je stará skokanská vesmírná loď, jak jste si jistě už všimli. Byla zakoupena k účelům výcviku. Tohleto je suita dřívějšího majitele této lodi, pravděpodobně jednoho ze

subpatriarchů. O vaše pohodlí tu Jiš v nejvyšší možné míře postaráno. Alespoň pro začátek cesty."

Po této poznámce přistoupil k jednům ze dveří a otevřel je.

„Tohle je místnost pro vás, majore."

Ron Landry s díky přikývl a minul Giuliana. Sotva vstoupil do své kabiny, zůstal stát jako opařený. Vzadu v místnosti se na něj usmíval plukovník Nike Quinto. Kolem dokola plukovníka byl jakýsi rám, ale nebyl to obraz. Byla to poněkud větší obrazovka.

^ ^ ^

Navíc se nejednalo o žádný přímý přenos, nýbrž o přehrávání pásky. Nike Quinto se tím vyhnul riziku, že by mu jeho lidé kladli zbytečně mnoho otázek. Takhle mohl začít mluvit, aniž by ho kdokoli přerušoval. V podstatě shrnul následující: loď ANASTASIA odstartovala za pětačtyřicet minut. Jen několik minut po ní startovala loď FEDORIA, vesmírný obr, kterého čtveřice obdivovala při svém příchodu na kosmodrom. Na palubě FEDORIE se nacházel plukovník Nike Quinto a ještě několik dalších důležitých lidí. Cílem cesty obou lodí byla soustava Aptud, vzdálená několik tisíc světelných let od Země. i

^ A ^

Krátce před startem si Nike Quinto nechal svůj plán ještě jednou projít hlavou. Dosud veškerou svoji námahu omezil na to, že vůči nadřízeným působil sebejistě. To se týkalo Perryho Rhodana, slunečního maršála Mercanta a několika dalších lidí.

Sám sobě-vsak přiznal, že si svou věcí není zas tak příliš jist. Pokud se to však všechno podaří, pak věděl, že Zemi a několika dalších světům prokáže velkou službu.

Ještě jednou promýšlel svůj plán s tím, že vychází z dobře odhadnutých domněnek. Snažil se najít hluchá místa. Ale našel jenom jedno jediné, o kterém už věděl předem. Tomu se nedalo vyhnout,

Ale všechno ostatní muselo vyjít. Za předpokladu, že plukovníkův nápad nebyl od samého počátku chybný.

^ ^ ^

ANASTASIA to dokázala za tři dny prostřednictvím jedenácti namáhavých transic. Z FEDORTE však nebylo nic vidět. Pohybovala se lineárním letem a náležela k časoprostoru, ve kterém se ANASTASIA během transic zdržovala.

Po jedenáctém hyperskoku se však přece jenom vynořila. Nejdřív jako drobná zelená jiskřička na obrazovce zaměřovačů, potom jako zářivá světelná skvrna na optických monitorech.

Když se přiblížila na vzdálenost tří tisíc kilometrů, zahájila palbu. Ochranné energetické štíty ANASTASIE se rozzářily. Nedokázaly absorbovat veškerou sílu zásahů. Stará loď se třásla a duněla pod vražednými údery.

Kapitán Robert Giuliano, zvaný Pop, se pustil do práce. Zrychlil let lodi na maximum. Absorbér pracoval jenom na 99,5 procenta. Zbývající polovina procenta způsobovala, že kovové stěny skřípaly a muži zoufale lapali po dechu. Přetížení dosahovalo dvojnásobných hodnot než normální gravitace na Zemi.

FEDORIA se na to nedívala nečinně. Odstup mezi oběma loděmi se téměř nesnižoval. V této dvojformaci se obě lodě vřítily do soustavy dvojslunce Aptud.

^ A ^

Nike Quinto řídil tento manévř osobně. Blížil se okamžik, který měl rozhodnout o úspěchu nebo neúspěchu akce. Plukovník nechtěl promeškat ani vteřinu.

Ve vzdálenosti jedné světelné hodiny formálně informoval vládu planety Trakarat, hlavního světa soustavy Aptud a oznámil, že se nachází na lovu jistého zločince. Ze ho pronásleduje. Vláda Trakaratu byla varována, že prchající vesmírné lodi nesmí pomáhat. Nike Quinto si byl jist, že Baalolové se budou chovat zdrženlivě.

Skutečně nebylo vidět ani jednu loď Baalolu. Nike Quinto spokojeně sledoval, jak se ANASTASIA blíží k planetě Aptud, čtvrté planetě soustavy, a jak nalétává na její oběžnou dráhu. Když pak stará skokanská loď poprvé zmizela z dohledu FEDORIE, Nike přesel k rozhodujícímu útoku.

ANASTASIA se bránila jenom slabě. Pod ní, v hlubině jedné stovky kilometrů, byla planeta pokryta zeleným kobercem džungle. Plán probíhal podle dohody.

Obrana ANASTASIE byla slabá a nedocilovala prakticky žádného efektu, to znamená, že ochranné štíty FEDORIE se rozzářily jenom čas od času. Oproti tomu byly ochranné Štíty skokanské lodi prakticky prolomeny a bylo jen otázkou minut, kdy zbraňové paprsky dopadnou přímo na povrch staříčké lodi.

Kapitán Giuliano svolal mužstvo do velínu. Několik málo

děl, která střílela proti domnělému nepříteli, pracovalo automaticky. Z velkých panoramatických obrazovek fungovala už jenom jedna. Ukazovala obraz FEDORIE a dráhy zbraňových paprsků.

Pop natáhl k Ronu Landrymu ruku.

„Začíná náš čas," řekl klidně. V následujícím okamžiku byla loď zasažena a roztočila se. Pop pustil Ronovu ruku. „Zlomte vaz!" snažil se překřičet hluk na lodi. „Hodně štěstí!" Pak vykřikl na své muže: „Vystupujeme, jděte do hangáru! Rychle!" -

Když o pár minut později posádka lodi dorazila do hangáru, všichni muži byli oblečeni ve skafandrech. Hlavní bránu hangáru ani nemuseli otevírat. Už tam nebyla. Jedna z explozí ji vytrhla. Oba záchranné čluny však zůstaly ještě na svých závěsech. Závěsy sice skřípaly a lámaly se, ale ještě držely. . Pop rozmístil své muže do obou člunů a potom přikázal vzlétnout. Sám převzal pilotní křeslo v jednom z nich, uzavřel vstupy a těsně předtím, než byla loď znovu zasažena zbraňovým paprskem, vzlétli.

Potom vzal do ruky mikrofon, zatímco nabíral kurz k FEDORII.

„Už nejsme na palubě," řekl podle dohody. Ovšem pak ještě dodal: „Držíme vám všem palce."

Vzdálenost mezi čluny a neustále střílející FEDORIÍ se velice rychle zkracovala. Z pohledu planety to muselo vypadat tak, že čluny zanikly uprostřed křižujících se zbraňových paprsků FEDORIE. Pop si byl jist, že lidé Baalolu nikdy neodhalí smysl tohoto manévru.

^ A ^

„To nám bude houby platný," zlostně vykřikl Lofty Patterson, když zaslechl poslední větu Popa Giuliana.

ANASTASIA, na jejíž palubě zůstali speciální agenti jako poslední ze všech, skřípěla, sténala, chvěla se. Každou chvíli to vypadalo, že se rozpadne. Lofty právě musel uhnout jednomu z přístrojů, který se utrhl ze steny.

Když potom chtěl vstát ze země, najednou si uvědomil, že se vznáší. Lod' totiž neovladatelně padala k povrchu planety . a na její palubě nastal stav beztlásky.

Nedaleko se přidržovali konstrukce Ron Landry, Larry Randall a robot Meech Hannigan. I oni se vznášeli. Pak Lofty zaslechl v helmových sluchátkách Ronův hlas: „Musíme vystupovat! Vystupujeme!"

Lofty se mocně odrazil a prolétl otevřeným výstupem. Chodba byla zaplněna dýmem. Ovšem to jim nevadilo. Měli ' skafandry. Nakonec dokonce našli propálenou díru přes několik pater, skrze kterou se dostali rychleji k hangárové výpusti.

Znovu se odněkud ozval Ron Landry. „Zůstaňte pohromadě, hlupáci. Neztrácejte cestu! Máme ještě minutu času!"

Ale to se mu snadno řeklo. Všude byla spousta dýmu, neviděli dál než na půl metru. A to se měli držet pohromadě! '

Ron Landry znovu řekl do helmového mikrofonu: „Máme ještě deset vteřin, Lofty!"

„Tak vypadněte beze mě!" odpovídal Patterson. „Asi jsem se ztratil!"

Zastavil se. Tohle nemělo smysl. Cestu k nim nenajde. Bylo po všem. Skutečně se ztratil. Proč lezl do té díry? Ale najednou neměl ani strach ze smrti. Bylo směšné, mít strach ze

smrti deset vteřin před jistou smrtí., Byl pouze unaven, nekonečně unaven.

Vtom vedle něj cosi zarachotilo. Uvolnila se jedna z krycích ocelových desek stěny. Na zlomek vteřiny ve vzniklém otvoru Loftý spatřil sluncem zaplavenou džungli Aptuladu.

Na zlomek vteřiny viděl, kam vlastně zapadl. Pouhých dvacet metrů před ním se tyčily stěny hangárové výpusti. Loftý poznával malý člun, do kterého se musel dostat.

„Stát!“ vykřikl. „Počkejte! Už vás vidím!“

Odrazil se a prolétl otvorem,

Ve sluchátkách slyšel Ronův klidný hlas. „Čekáme na tebe, Loftý! Bud opatrný!“

Posledních deset metrů Loftý překonal dvěma obřími skoky. Vklouzl na palubu člunu a vstup se za ním okamžitě zavřel. Navráťivší se gravitace ho popadla a praštila s ním o zem. Pak ho chytily silné ruce a vtáhly ho dovnitř do velínu.,

Zničeně padl do jednoho z konturových křesel. Na malém monitoru se zobrazovaly stromy džungle, které se k nim velice rychle blížily.

Loftý pátral po ANASTASII, ale nikde ji neviděl. Pak se ale na obrazovkách prudce zablesklo a člun rázně změnil kurz. Loftý sledoval Rona Landryho, který divoce škubal za ovládací páky člunu a ptal se v duchu sám sebe, co se asi stalo. Člun cosi oblétał.

Musela to být ANASTASIA. Dopadla a explodovala. Fúzní motory staré lodi fungovaly při dopadu stejně jako vodíková bomba. Nad místem dopadu se vztyčil atomový hřib.

Ron dostal člun pod kontrolu.

„To bylo o chlup!“ vykřikl s úlevou. „Síla exploze dosaho-

vala nejmíň jednu megatunu a my jsme byli porad ještě v kritický blízkosti!"

Pak stále ještě rychle, avšak nyní už nerušené sklouzával člun dolů nad nekonečnou džungli planety.

^ ^ ^ _

Nike Quinto mezitím s lodí FEDORIA přistál na Trakaratu, kam vlastně ani nebyl pozván, ale požádal o rozhovor s vládnoucím Vysokým Baalolem, aby mu poděkoval za nevměšování se při štvanci za zločincem.

Vysoký Baalol Akrot-Tene, přijal dík bez odpovědi. Co se týkalo pozvání, žádné posádce FEDORIE nevyslovil. To však Nike Quinto očekával. Během letu se technici postarali o zdánlivé poškození pohonných agregátů obří lodi, aby to vypadalo, že byli zasaženi. Ani Akrot-Tene pak nemohl nic namítat, když Pozemšťané oznámili, že musejí na Trakaratu zůstat, dokud loď neopraví.

Ještě před přistáním na centrální planetě si Nike Quinto prostřednictvím série zakódovaných impulsů zjistil, že jeho specialisté přistáli na Aptuladu bez problémů. Na Trakaratu to nevypadalo, že by si někdo z místních všiml Člunu agentů;

To však neznamenalo, že by tomu tak bylo. Baalolové udržovali svou aktivitu na čtvrté planetě soustavy v přísné tajnosti.

Tři dny po přistání na Trakaratu se Nike Quinto dozvěděl, že se jeho lidé dostali do míst, kde už jejich průzkum mohl přinést nějaké výsledky. Především ho zajímala zpráva, že seržant Meech Hannigan zachytil myšlenkovou aktivitu zcela cizího druhu a neznámého vzoru. Šlo o aktivitu silné in-

tenzity a nacházela se v místech, kam právě skupina pronikla.

Meech Hannigan byl robot a nikoli telepat, v pravém slova smyslu, ovšem jako mnoho speciálních robotů disponoval individuálním zaměřovačem. Ohledně myšlenkových frekvencí Baalolů měl v paměti uloženo dostatek podkladů. Ve zprávě bylo zdůrazněno, že Hannigan zachytil cizí frekvenci vedle již známých frekvencí příslušníků kultu Baalol.

Nike Quintovi to stačilo. Jeho domněnka bylo tudíž správná. Zatím vše probíhalo hladce. Ovšem museli se obrnit trpělivostí.

Nike Quinto poněkud předčasně ukončil údajné opravy na palubě FEDORIE a opustil Trakarat. S velkým zrychlením prolétl nehostinným systémem a opustil soustavu ve směru k Zemi. Krátce předtím, než loď opustila normální prostor, aby se ponořila do poloprostoru a zrychlila pomocí lineárních pohonů, mohutný korpus bojového křižníku opustil další Člun, aby se odebral na stabilní oběžnou dráhu kolem soustavy Ap-tud. Člun neměl posádku. Ovšem při dalším vývoji akce sehrával důležitou roli.

Dva tisíce světelných let daleko od Aptudu se vynořila FEDORIA z poloprostoru. Na Trakaratu si vypuštění dalšího člunu opět nevšimli, nicméně zachytili hlášení Nike Quinta, které bylo odesláno k Zemi ohledně sestřelení pronásledovaného zločince. FEDORIA se však mezitím ve skutečnosti vrátila zpátky nad Aptud a zaujala vyčkávací pozici ve vzdálenosti jedné světelné hodiny od nejvzdálenější planety.

^ A ^

„Zvláštní," řekl Lofty Patterson.

„Co je zvláštní?" zeptal se Ron Landry.

„Nejsou tady zvířata," zabručel Lofty.

„Asi je někdo vyhnal," mínil Larry.

Lofty zavrtěl hlavou.

„Možná ty velký. Hady, ještěrky, létající medvědy a kdo ví koho ještě. Ale brouky, šneky a červy? Jak bys je chtěl .odtud vyhnat?"

Vstal a ještě jednou se prošel po okolí. Věnoval přitom pozornost stromům a mechu. Několikrát rozkopal i vrstvu starého listí, aby se podíval, co je pod ním. Pak se otočil a zahleděl se na Rona Landryho. .

„Tady fakt není něco v pořádku," řekl s jistotou. „Něco takového jsem ještě neviděl."

Ron vstal a přistoupil k němu.

„Podívej se," ukázal Lofty pod nohy. „Povrch pod tím listím je hladkej, jako umělej, nikde žádná díra. Nikde praskliny, jenom hladká vrstva. Kdyby tu byli brouci nebo červi nebo tak něco, nebyla by ta vrstva tak kompaktní a jemná."

Ron se nejistě rozhlížel, pak udělal pár kroků a taky prohledával povrch planety. Pátral stejně jako Lofty. Musel přitom myslet na spoustu mravenců a komárů, kteří je trápili, sotva vstoupili do džungle, ale čím se dostávali hlouběji, tím těch malých zvířátek ubývalo. Když i on nyní odhrnul vrstvu starého listí, marně pátral po mravencích a jim podobné havěti. Pochopil, že Lofty má pravdu. Tady něco nesouhlasilo.

Zvedl hlavu a zahleděl se do korun stromů. Zároveň si uvědomil, že tu vládne hrobové ticho.

Tři aptuladské dny, téměř šedesát hodin, se probíjeli prale-

sem. Zvuky, které je přitom pronásledovaly, krákorání, křik, řev zvíře, to všechno je doprovázelo jako v každém jiném pralese. Někdy je to v noci děsilo tak, že by se nejraději vrátili do člunu, aby si dopřáli chvíli klidu a teprve potom znovu pokračovali. To však bylo vyloučeno.

V čele malé skupinky krácel robot Meech Hannigan a odstraňoval největší překážky. Druhý den pochodu už byl lepší. Sestřelili jednoho létajícího medvěda — podivnou bytost, která ve skutečnosti neměla s medvědem mnoho společného. I když něčím ho na druhou stranu zase připomínala. Meech to zvíře analyzoval a zjistil, že je požitelné. Když si ho upekli, zjistili, že to je delikatesa.

Hluk pralesa kolem nich jim přestával vadit; Už si zvykli. Druhého dne jim docházelo, že v džungli na Aptuladu zřejmě žádná velká nebezpečná zvířata ani nejsou.

A třetího dne... ano, co vlastně bylo třetího dne? Slyšeli ještě vůbec nějaké zvuky? Ron se pokoušel si vzpomenout, ale nepodařilo se mu to. Blízkost cíle zřejmě odhlákala jeho pozornost. Zřejmě zcela přehlédl, kdy vstoupili do zóny, ve které už nebyl zvířecí život.

Ron mhouřil oči a díval se na mýtinu, od jejíhož okraje ho dělilo jenom několik řad stromů. Nesnesitelná sluneční záře se odrážela od zelené trávy na pasece. Těsně nad ní se mihotal vzduch.

Daleko vzadu, možná půl druhého kilometru odtud, se ukazovaly neobvyklé budovy, budovy bez oken a nejrůznějších tvarů, rozšiřované různými přístavbami, přemostěními a tak podobně. Meech Hannigan mezitím již zjistil, že tam v těch budovách se zdržují lidé Baalolu. Muselo jich tam být alespoň dva tisíce, podle toho co říkal. Kromě toho tam museli

být ještě i cizinci. A sice takoví cizinci, jejichž myšlenkové frekvence Meech ještě nikdy nezachytil. , Byli to snad právě tihle cizinci, kdo odtud vyhnal brouky? Ron si osušil zpoceně čelo. Přímou fyzicky cítil tajemný děs, který obklopoval tuto základnu Baalolu. Musel se velice soustředit, aby dokázal navést proud svých myšlenek správným směrem.

Uvědomoval si, že na jeho straně není mnoho výhod. Snad pouze jedna - že totiž lidí Baalolu netušili, že na Aptuladu přistála skupina pozemských agentů. Byla to však pořád jenom domněnka. Stejně tak dobře o nich mohli lidé Baalolu dávno vědět a jenom čekali, až Pozemšťané sami vběhnou do pasti.

Jinak byly všechny strategické i taktické přednosti na straně opačné. Kilometry dlouhá mýtina byla od budov velice přehledná. Možná tam byly i nějaké varovné přístroje, aby posádku základny chránily před přibližujícími se cizinci. „U všech čertů," ulevil si Lofty, „jak se tam chcete dostat?" Ron Landry se obrátil na robota: „Seržante Hannigane! Očekávám vaše návrhy." Meech vstal a přívětivě se zahleděl na Rona. „Jak rozkazujete, pane," odpověděl. „Jeden plán bych měl..."

^ A ^

Tappan seděl nakloněn nad svým pracovním stolem a dumal nad sérií rovnic, když vtom mu volali.

„K základně se blíží neznámý objekt," řekl mladý technik, který měl v tuto dobu službu na strážnici. Tappan se zahle-

děl na jeho tvář na malé obrazovce. Mladík se nebál, alespoň tak nevypadal. Spíš se zdálo, že je zvědavý.

„Co by to mohlo být?“ chtěl vědět Tappan.

„Něco takového jsem nikdy neviděl,“ odpověděl mladík. „Kolmo stojící kvádr, který se poměrně rychle sune k jižnímu křídlu.“

Tappan přemýšlel. V jižním křídle nebyla ta nejdůležitější část zařízení. Mohli neznámou věc nechat přijít blíž a odchytil. Bylo to každopádně lepší než na ni z dálky střílet a ničit ji. „Že by nějaké zvíře?“ zeptal se technika.

„To je možné. Neznáme zdaleka všechna zvířata na Aptuladu. Možná, že tam v džungli nějaké takové existuje, co vypadá jako hranatý kvádr a pohybuje se rychlostí deseti kilometrů za hodinu.“

To neznělo příliš pravděpodobně. Tappan odložil psací nástroj a vstal.

„Už jdu,“ řekl.

Monitor zhasl.

Tappanova pracovna byla umístěna hluboko pod povrchem planety, nedaleko rozlehlých hal laboratoře. Byla to dlouhá cesta po chodbách, halách a temných antigravových šachtách až na strážnici. Cestou se podmračeně šklebil. Nadřízení si mysleli, že se problém dorozumívání mezi dvěma odlišnými národy vyřeší během několika měsíců, zatím to však vypadalo na několik let. A na tak dlouhou dobu byla základna na Aptuladu vybavena velmi nepohodlně.

Teď však bylo pozdě cokoli měnit, konstatoval rezignovaně.

Když Tappan vstoupil do strážnice, mladý technik se ani neohlédl. Seděl před ovládacím panelem a sledoval ho.

„Bojíš se, že by mohl mít nepřátelské úmysly?“ zeptal se Tappan.

Mladík neodpovídal.

„Který monitor to je?“ chtěl vědět Tappan.

Mladík ukázal na jeden z menších přístrojů v nejvrchnější řadě. Tappan se na něj soustředil. Momentálně byla obrazovka potemnělá, ale po chvíli se rozzářila. Tappan spatřil podivný objekt, který mu byl před chvílí popsán, byl vysoký nejméně tři metry a skutečně se pohyboval poměrně rychle.

„Namiř na něj reflektor!“ rozkázal Tappan.

Technik poslechl.

Pak Tappan studoval neforemné těleso. Na první pohled vypadal hladce. To bylo taky všechno, co zjistil. Nebylo možné ani zjistit, jakým způsobem se objekt pohybuje, protože hrany bedny sahaly až k zemi.

Pokoušel se dojít k nějakému závěru.

Neidentifikovatelný objekt se přibližoval. Tappan se rozhodl, že mu dovolí jít až k základně. Chtěl po interkomu vydat rozkaz, aby se u jižního východu U. soustředila skupinka ozbrojenců a postarala se o příjetí toho objektu. Ovšem zatím se k tomu nedostal.

Vtom se samy od sebe otevřely dveře, zavanul studený vítr a dveře se opět zavřely.

Mladý technik vyskočil. Tappan si všiml, že má strach.

„Je.. je jeden z nich tady?“ zeptal se technik.

„Ano,“ odpověděl Tappan a pokoušel se mluvit pevným hlasem. „Bez starosti. Pravděpodobně se chce pouze přesvědčit, co se tady děje.“

Stáli tam a mlčky vyčkávali. Nikde se nic nepohnulo. Ve dvou nedokázali cizince zviditelnit. Síla jejich myšlenek na to nestačila.

Tappan se cizinci už mnohokrát a často zabýval, aby se zbavil odporu vůči nim. Mladý technik měl však problémy.

Vtom si Tappan vzpomněl, že chtěl k jižnímu východu II. poslat ozbrojence. Postavil se k ovládacímu panelu a vydal odpovídající rozkaz. Jako by na to neviditelný čekal, otevřel a znovu zavřel dveře. Oba muži z lidu Baalolu znovu osaměli.

„Nemám je rád," vyhrkl technik. „Jsou... jsou..."

„Hlavně klid," zabručel Tappan. „Musíme si na ně nejdřív zvyknout. Znamenají pro nás záruku, že v Galaxii získáme pozici, která nám náleží."

^ A ^

Meech se pohyboval s nejvyšší měrou pozornosti a napětí. Pro případ, že by se ti tam uvnitř rozhodli na něj bez předchozího varování střílet, měl jenom hodně málo času se skrýt.

Kvádr, který společně s ostatními vytvořili z větví a listů, mu v pohybu nebránil. Byl lehký a stabilně mu držel na hlavě. Největší piplacka byla s uhlazením velkých listů, aby kvádr nabral podobu. V duchu si říkal, co si o tom asi myslí kazatelé Baalolu tam uvnitř. Udržoval tempo deseti kilometrů v hodině.

Jeden z těch zdejších kazatelů uprchl. Kazatelé by museli být hloupí, kdyby si ten kvádr nedali dohromady s Mozolovým útekem... Ale na druhou stranu: nikde v Galaxii žádná podobná bytost neexistovala. Baalolové tedy neměli žádný důvod k porovnávání.

Když se Meech pracoval až k jižnímu okraji komplexu, byl si jist, že už po něm nikdo nebude střílet. Alespoň ne překvapivě. Anuloval část pozitronické pozornosti, která měla sloužit včasnému rozpoznání termické zbraně a aktivoval jiné své vlastnosti, takže hned zjistil, že se nachází v zorném poli pozorovací optiky a že je blízko maskovaného vstupu do objektu. Zjistil také, že vstup není nijak speciálně zabezpečen.

Meech pochopitelně věděl, že je celou dobu v zorném poli infreflektoru.

Obešel tedy jižní konec, aby se dostal alespoň z dohledu optiky. Pronikl do míst, kde už ho nikdo nemohl vidět.

Tam prostrčil větvemi maskováním ruční termopaprskomety, přistoupil ke stěně hlavní budovy a začal střílet.

^ ^ ^

Kildaar, který velel strážní skupině, již svolal Tappan, byl na rozpacích, protože nevěděl jak se má k divnému kvádru blížit. Každopádně by musel opustit bezpečí budovy a vyjít na volné prostranství. Tato myšlenka se mu však nezamlouvala. Rozhodl se, že raději počká, dokud se kvádr znovu neobjeví na některém z monitorů.

To se však nestalo.

Namísto toho se rozezněly poplašné sirény. Monitor interkomu na strážnici se rozzářil a pak se na něm objevila vyděšená tvář technika Dilana:

„Chyťte ho, Kildaare! Stojí v západním křídle a střílí proti hlavnímu traktu! Musíte ho chytit dřív než napáchá více škod!“

Kildaar přikývl.

„Rychle, rychle, bando líná! Musíme ho chytit!“

Jeho muži na tento rozkaz vysloveně čekali. O pár vteřin později už vybíhali na chodbu, která vedla k jižnímu východu. Teplý noční vzduch je přivítal stejně jako zářivý paprsek zbraně neznámého.

Zahnuli za roh a spatřili ho.

Kvádr si jich však očividně nevšiml. Nadále klidně mířil proti stěně a propaloval si do ní vstup se sveřepostí stroje.

„Pal!“ zařval Kildaar vzrušeně.

Boj trval jenom pár vteřin. Po prvním zásahu kvádr okamžitě vzplál. Prostranství se zaplavilo světlem, takže na okamžik nikdo nic neviděl.

Když světlo zhaslo, Kildaar se odvážil přistoupit blíž a místo kváдру našel jenom hromádku popela. S úlevou si oddechl. Pak se otočil ke stěně a zamyšleně si prohlížel propálený otvor, kterým by prošel dospělý muž.

^ A ^

Nebylo to zrovna dvakrát lehké, ale příliš namáhavé také ne. Meech si Kildaara a jeho jednotky stačil všimnout včas. Včas opustil kvádr a zmizel v budově. Když strážní podpálili jeho maskování, už byl prakticky v bezpečí.

Byl uvnitř a pozorně se tam rozhlížel. Místnost, ve které stál, byla prázdná až na řadu regálů při stěnách. Takže něco jako registratury. Meech věděl, že se tam nesmí příliš dlouho zdržovat. Baalolové určitě budou chtít opravit díru ve stěně a jestli ho tu najdou, bude zle.

Přistoupil k nejbližším dveřím. Během tří vteřin prostudoval jejich zámek a pak jimi prošel na osvětlenou chodbu.

Sondoval všechny strany. Éter byl plný cizích myšlenkových frekvencí. Nikdo se ale nenacházel v bezprostřední blízkosti. Meech se vydal doleva. Aniž by kohokoliv potkal, urazil asi sto metrů. Cestou minul čtrnáct odboček, které vedly k podivným balónovitým budovám středního traktu.

Všiml se ještě jedné důležité věci: přístroje, které zde Baalolové používali, naznačovaly, že hlavní prostory základny se nacházejí pod zemí. Nahoře byly pravděpodobně jenom obytné a strážní trakty.

Vtom jeho chodba vyústila do rozlehlého, kulatého sálu. Pravděpodobně to bylo něco jako dopravní křižovatka. Meech napočítal dvacet chodeb, které odtud vedly všemi směry.

Pak zaznamenal něco dalšího zajímavého: zatím totiž zachycoval pouze frekvence vzdálených cizích mozků, kazatelů Baalolu a cizinců, o kterých nevěděl, kam je zařadit, ovšem nyní se v tom chaosu zřetelně rýsovalo vyzařování Jednoho jediného mozku. Meech se zastavil. Došlo mu, že jeden z těch cizinců musí být velmi blízko.

Znamenalo to však, že ten cizinec musí být neviditelný, protože jinak by ho Meech logicky musel vidět.

Robot se rozhodl rychle.

Tasil dezintegrátor a zmáčkl spoušť.

Sálem se rozlehl zoufalý výkřik. V místě, kde světle zelený paprsek Meechovy zbraně narazil na neviditelnou překážku, se na okamžik objevila stínová kontura postavy. Pak stín stejně rychle zmizel jako se zjevil. Výkřik utichl a myšlenkové frekvence byly pryč.

Meech pokračoval v cestě. Měl za sebou první konflikt. Nyní musel velice rychle dostat dovnitř Loftyho, Rona a Lar-

rýho. Jednal bez emocí. Nevzrušil ho ani fakt, že nyní už věděl, kdo jsou ti cizinci.

^ ^ ^ .

Lofty podmračeně pozoroval přístroj na svém zápěstí.

„Pořád ještě svítí reflektorem k jihu,“ řekl. „Ani pořádně nevím, proč tady ztrácíme čas. Místo abychom čekali na Me-echa jsme se měli pokusit sami vniknout dovnitř jinde než on.“

„Drahý příteli,“ řekl Ron mírně posměšným tónem, „směl bych tě upozornit, že tuhle hloupost od tebe slyším během krátké doby už popáté...?“

„Pošesté!“ opravil ho Larry Randall.

„Tak fajn...Nojo...“

Ron se tiše zasmál. V podstatě byl stejně netrpělivý jako Lofty. Tohle byla dobrá příležitost. Pravděpodobně by už byli dávno uvnitř, kdyby si Meech neprosadil svou...

Kdyby se teď aspoň ozval...

Sakra.

^ A ^

Tappan se nacházel ještě na strážnici, když se objevila delegace cizinců. Dveře se otevřely a během vteřiny pocítil přítomnost nejméně šesti cizích mozků. Jejich majitelé zůstávali neviditelní. Ale Tappan pochopil, že s ním chtějí mluvit, když jich přišlo tolik. Dilan vstal a postavil se. Zády k monitorům., V očích měl

strach a odpor. Napjatě se díval ve směru, kde cítil ty cizí mozky.

„Běž a přiveď Yrama a jeho skupinu," vysvobodil ho Tappan.

Dilan na něj děkovně pohlédl a zmizel z místnosti. Tappan mohl klidně použít interkom a přivolat Yrama, ale bylo lepší, když vydešeného Dilana poslal pryč.

Zároveň přemýšlel. Cizinci přišli zcela jistě proto, aby je informoval o posledních událostech na základně. Od začátku se tady báli. Báli se na Tappanovo gusto až moc.

Teď se chtěli něco dozvědět o tajemném kvádru, který je přišel ohrožovat. Co jim měl říct? Že nechal prohledat zbytky toho vetřelce a že analýza prokázala rostlinný původ? Rostlinná bytost? Tappanovi to nešlo do hlavy, protože musel přemýšlet o propáleném otvoru ve stěně základny. Jak by to mohla rostlinná bytost provést? Jak?

Nemohl se zbavit dojmu, že ten kvádr byl jenom něco jako maskování a že když proti němu Kildaar vystřelil, neznámý proklouzl otvorem na základnu. Bylo to jenom podezření a navíc mu Tappan nechtěl věřit. Kromě toho, kdyby vetřelec opravdu vnikl do objektu, Tappanův školený mozek by musel rozpoznat jeho myšlenkové impulzy.

Nic takového však necítil.

Za normálních okolností by si s tím vůbec nelámal hlavu.

Pak přišel Yram se svými lidmi. Nemuselo se mu vysvětlovat, co se po něm chce. Od chvíle, kdy přišel na základnu, měli on a jeho lidé jenom jeden jediný úkol: umožňovat Tappanovi rozmlouvání s cizinci.

Ke komunikaci s cizinci bylo zapotřebí značné množství soustředěných myslitelů. Pomocí silných myšlenkových im-

pulzů mohla pak být překonána bariéra, která stála mezi Baaloly a cizinci.

Yram a jeho muži mlčky usedli kolem stolu, u kterého ještě před chvílí pracoval Dilan. Tappanovi bylo ponecháno místo uprostřed. Tappan pak počkal, dokud nepocítil, že se cizinci postavili naproti. Pak přikázal Yramovi a ostatním, aby zavřeli oči a soustředili se na neviditelnou bariéru. O pár vteřin později se Neviditelní zviditelnili a Tappan začínal rozumět jejich myšlenkám.

„Cizinec... pronikl... zrada... nebezpečí...”

Tappan potlačil vzdychnutí. "Věděl, že mají strach.

„Na základně žádný cizinec není," odpověděl co nejpřesvědčivějším tónem a potom co nejjednodušeji popsal, co se stalo.

Jeho slova však neměla dostatečnou sílu přesvědčivostí. Cizinci měli nějakou informaci, která odporovala tomu, co říkal on.

„Přítomnost... vymazáno... existence... zcela určité... nebezpečí...”

Jediné, co opravdu chápal, byla nebezpečnost situace. Zlobilo ho, že neví, z čeho vlastně mají takový strach a proto vykřikl: „Se zbabělostí daleko nedojdeme. Konstatuji ještě jednou, že se na základně nenachází žádný cizinec." ,

Ale nezabralo to,

„Žádná ochrana... vlastní iniciativa... varování,... nebezpečí."

To bylo dostatečně jasné. Nechtěli se už spoléhat jen na své hostitele. Chtěli sami učinit opatření pro svou ochranu.

„Já nemám nic proti," nabručeně odpověděl. Tappan. „Dělejte si, co chcete!"

Ve stejnou chvíli obrysy cizinců zmizely. Tappan si oddechl. „Seance končí, pánové," řekl Yramovi a jeho mužům.

^ ^ ^

Strážného na malé strážnici vedle severního východu ze základny překvapilo krátké zasyčení a potom výpadek proudu-V mžiku se v místnosti přestalo svítit a zhasly kontrolní monitory.

Strážný Heryl vyskočil. Instinktivně vytušil nebezpečí. Jakkoliv však špicoval uši, ve svém okolí žádnou hrozbu neobjevoval. Ovšem přestalo se svítit a nouzové agregáty se neaktivovaly, což mohlo znamenat nepříjemnosti.

Heryl aktivoval jeden z Annexů svého mozku a obklopil se ochranným štítem, který ho chránil před vlivem všech možných zbraní. Tato reakce byla nelogická, protože Heryl si byl jist, že kdyby se někde nablízku nacházel nepřítel, určitě by ho registroval. Přesto si oddechl, když pocítil charakteristickou vibraci mozkového annexu, že se aktivoval štít. Nyní ho nemohla zranit žádná zbraň, která fungovala na základě paprsku nebo projektilu: ledaže by protivník použil oba druhy zbraní zároveň.

Vtom se otevřely dveře, ale Heryl necítil žádnou energii. K otevření dveří jí však bylo zapotřebí!

Heryl dostal strach. Co se to dělo?

Nejistě vykročil ke dveřím. Nikde se nic nepohnulo- Natáhl paži, aby nenarazil, a vtom dostal elektrický šok takové síly, že okamžitě upadl do bezvědomí-

Krátce nato se opět rozzářilo světlo. Meech Hannigan vrá-

til pojistku na své místo a vstoupil do strážnice. Počkal, až se za ním zavřou dveře, pak prohledal bezvědomého Heryla a zjistil, že se nepřebere dřív než za dvě hodiny.

Teprve potom vyslal domluvený signál a krátce nato opustil místnost, aby svým druhům Šel ukázat cestu.

^ A ^

Tappan měl vážné starosti. Týkaly se cizinců - a hlášení pro Trakarar, Tappan si nebyl jist, jestli ho má vůbec odeslat.

Soukromě se domníval, že se s cizinci stejně nikdy pořádně nedomluví. Rozdíly mezi oběma druhy civilizací byly příliš velké...

Akrot-Tene takovou zprávu nebude Číst rád. Pro něj nečekané přistání cizinců přišlo jako na zavolanou. Vysoký Baalol okamžitě pochopil, že je vhodné uzavřít s cizinci spolek a využít jejich technických znalostí. Protože Akrot-Tene a několik miliónů parapsychicky vybavených poddaných, jejichž byl absolutním pánem, znali jenom jeden jediný cíl: ovládnout Galaxii. Příroda je biologicky vybavila vším potřebným. K dosažení cíle jim však scházela lepší technická vybavenost.

Cizinci ji měli. Akrot-Tene své úmysly vůbec netajil. Pevně věřil, že mu cizinci porozumí a přislíbí pomoc. Plán ovládnutí Galaxie se podle jeho názoru nacházel těsně před realizací.

Snad má pravdu, uvažoval Tappan. Přirozeně, že toužíme po moci. Vždyť jsme rozenými vládci.

Ovšem Tappan věděl, že je k tomu zapotřebí dlouholetá příprava. Oba národy se musely navzájem studovat a poznávat, aby dokázaly vytvořit společnou bázi.

Přešel si rukou přes čelo. Nikdo nedokázal říct nic určitého.

Vstal. Rozhodl se. Akrot-Tene dostane své hlášení a sice hned. Jakékoliv další zdržování by bylo nebezpečné.

V tu chvíli do místnosti vstoupil technik Dilan. Bylo mu špatně. V duchu slyšel jakési šumění. Viděl Tappana jak nejistým krokem přichází ke dveřím a tam se o ně opírá. Pak se otočil a něco křikl. Ale Dilan nezachytil ani jeho myšlenky, ani neslyšel jeho slova. Zdálo se, že je odříznut od okolního světa.

V první chvíli dostal strach. Vykřikl a Tappan na něj tázavě pohlédl. Dilan se k němu rozběhl a objal ho jako malé dítě, které se bojí. Tappan ho odstrčil a chytil za ramena. V tu chvíli se Dilan začal pomalu zbavovat toho neuvěřitelného mentálního tlaku.

Už zase Tappana slyšel a dokázal rozpoznat jeho myšlenky.

„Zapomněl jsem ti říct," vy světlo val Tappan, „že si cizinci myslí, že někdo proklouzl na základnu. Chtějí vetřelce vyhnat svým způsobem. Pravděpodobně to bylo to, co právě cítil na vlastní kůži. Šokové pole."

^ A ^

Sto metrů od nich se shromáždili neviditelní cizinci a pokoušeli se soustředit svou sílu, aby zničili vetřelce a každého, kdo by přišel s ním.

Neviditelní až moc dobře věděli, že na základně skutečně je nějaký vetřelec. Jeden z nich byl totiž zabit. Nebo jak se

cizinci vyjadřovali: jeho existence byla vymazána přítomností nepřekonatelného nebezpečí.

Uvědomovali si, že nepřišel sám.

A věděli, že je vyzbrojen zbraní, které se nedokáží ubránit.

^ A ^

Ron si zamyšleně prohlížel bezvědomého strážného.

„Říkáš, že zůstane v bezvědomí dvě hodiny?“ zeptal se robota.

Meech přikývl.

„Bude to stačit?“ pochybovat Ron. „Nesmí vyhlásit poplach, dokud budeme na základně...“

Meech pokračoval: „Dovolte, abych vás upozornil, pane, že jsem odhadl počet kazatelů kultu Baalol, kteří jsou tady na základně. Budou jich zhruba tři tisíce. Dříve nebo později znovu na nějaké narazíme, takže bude nedůležité, kdy se strážný probere. Pro nás platí zásada, že musíme svůj úkol splnit co nejrychleji, to znamená během třiceti nebo čtyřiceti minut.“

Ron přemýšlel.

„Takže o identitě cizinců nepochybuješ?“

Meech zavrtěl hlavou.

„Bezesporu se jedná o Lauriny.“

^ A ^

Ron Landry uvažoval. Umírající Molol tvrdil, že komunikace s Lauriny je složitá... ale je možná. Zároveň bylo možno

Lauriny vnímat a to znamenalo že s nimi lze i vyjednávat anebo dokonce některého zajmout.

Ron pocítil vzrušení. Dostal se na stopu mezi galaktického tajemství. Laurinové jistě věděli mnohem víc než Pozemšťané a mohli vysvětlit, co se děje mezi galaxiemi a kdo vlastně jsou Posbiové.

Ale proč přiletěli zrovna za kazateli Baalolu a schovali se u nich? Toužili snad po kompletu? Pokud by se podařilo spojení mezi dvěma takovými mentálně silnými civilizacemi, znamenalo by to skutečné ohrožení celé Galaxie.

„Jdeme,“ řekl Ron. „Teď už vám nebudu nikomu nic radit. Nevíme kde a v jakém stavu Lauriny najdeme. Za normálních okolností jsou neviditelní. Každý z nás musí sám zvážit, jak se zachová. Takže... kupředu!“

Vyšli na osvětlenou chodbu a vyrazili jižním směrem. Všude kolem nadále vládlo hrobové ticho. Jenom robot Meech přijímal impulzy energetických výbojů.

Určitou dobu to vypadalo, jako by Pozemšťané měli ničím nerušení projít základnou. Bez problémů došli až do kruhové haly, kde Meech narazil na Laurina. Ron rozhodl, že půjdou rovnou za nosem.

Ale sotva vstoupili do protějšího průchodu, Ron měl pocit hrozícího nebezpečí, pak ho zasáhl vražedný úder a srazil ho k zemi.

Neztratil vědomí, ale nemohl se pohnout. Neměl žádné bolesti, ale vzpomínal si, že cítil bolest při úderu. Kromě toho netušil, kdo ho to vlastně paralyzoval. V blízkosti totiž nikdo nebyl. Ron viděl jenom pár holínek, které zcela jistě, patřily Loftymu Pattersonovi a rukavici Larryho Randalla. Koutkem pravého oka viděl holeň Meecha Hannigana.

Znovu se pokusil pohnout. Ale jenom si způsobil další bolest. Chtěl tedy aspoň promluvit, ale taky to nešlo.

Vtom vedle něj Meech řekl: „Pravděpodobně jde o statický jev, pane. Mohli bychom jej nazvat jako Šokové pole. Energeticky má stejnou strukturu jako impulzy našich para-lyzátorů. Velmi energetické. Existuje určitá Šance, že bych vám mohl pomoci. Mějte trochu strpení, pane!”

Ron žádné neměl, ale stejně mu to nebylo nic platné. Vnímal, že se Meech pohybuje, ale to bylo všechno... Pak najednou ucítil, že z něj část tlaku odchází.

„To je vše, pane,” řekl Meech kdesi za ním. „Ve vašem okolí bylo šokové pole neutralizováno na čtyřicet procent. Můžete se hýbat?”

Ron se pokusil. Bylo mu z toho Špatně, po celém těle cítil mravenčení, ale nakonec se přece jen postavil na nohy a mohl pohnout i hlavou. Viděl Loftyho, který o krok dál klečel a zvedal se. Larry se o to teprve snažil.

„Rychleji!” vyjel na něj Ron. „Každou chvíli jsou tady!”

Pak se otočil na Meecha: „Odkud vychází to pole?”

„Támhle odtud, pane.”

„Už víš, jak je produkováno?”

„Ano, pane. Energetický vzorek je celkem zřetelný. Nejedná se o mechanicky vzniklé pole. Vychází z organických generátorů, patrně mozků. Jako by se několik bytostí spojilo a kolektivním úsilím vytvářelo tohle pole.”

„Baalolové?”

„Ne, pane.”

To byla odpověď.

Ron okamžitě přemýšlel o novém plánu. Laurinové museli být někde tam naproti, pravděpodobně v polokulovité ved-

lejší budově a společně utvářeli šokové pole. Možná, že je námaha oslabovala a činila je viditelnými. Možná, že je někde uvidí a budou moci jednoho, dva z nich zajmout... a akce tím skončí?

Příliš mnoho neznámých faktorů, rozhodl Ron. Zvolil raději jistotu. K Larryho i Loftyho překvapení si to znovu namířil k jihu, přestože hledaný protivník byl bezesporu napravo, tedy na západní straně.

^ A ^

Tappan odešel a přenechal Dilana jeho vlastním úvahám. Dilan byl docela rád, protože starý, zkušený kazatel Tappan by mu mohl snadno proniknout do oslabených myšlenek a zjistit jak na tom Dilan ve skutečnosti opravdu je.

Molol utekl, ale nedokázal předat své informace. Zabili ho dřív než mohl promluvit a prozradit nebezpečí, které hrozilo Galaxii vinou spojení Baalolu a Neviditelných.

Bylo tedy potřeba pokusit se o to znovu.

Hloupé je, pomyslel si Dilan, že nemám zdaleka tolik odvahy jako měl Molol.

^ A ^

Tappan odeslal hlášení a pocítil úlevu. Věděl, že na odpověď nebude muset čekat dlouho. V důležitých záležitostech se Akrot-Tene uměl rozhodnout velice rychle. Nejlepší bylo zůstat sedět před vysílačkou. Jenže přišlo to docela jinak, než Tappan Čekal. Ještě než dostal odpověď od Vysokého Baalolu, měl pocit, že se nahoře

na základně něco děje, že není vše v pořádku. Pokusil se ten svůj pocit analyzovat. Zjistil, že neklid vychází od jeho lidí. Měli z něčeho strach. Nahoře se vážně něco dělo.

Tappan mohl aktivovat telepatický sektor svého mozku, ale neudělal to, protože by tím možná varoval vetřelce, který je třeba také telepat. ,

Rozhodl se tudíž jinak. Opustil místnost, aby v laboratoři vytvořil skupinu kazatelů, se kterou .se chtěl jít podívat, co se děje nahoře.

^^^

Když .Ron a jeho muži vedeni Meechem dorazili do jižního traktu základny, aniž by cestou kohokoliv potkali, Ron už začínal ztrácet trpělivost. Kromě toho se mu zdálo, že šokové pole znovu sílí. Meech jeho dojem potvrdil.

Ron proto znovu změnil plán. Napravo i nalevo ve stěnách chodby byly dveře, o kterých se Meech domníval, že vedou k soukromým místnostem Baalolu. Přikázal Meechovi, aby je otevřel.

Jeho dojem se ukázal jako správný. Našli pracovnu, vybavenou skurilním nábytkem a hned vedle jakousi ložnici. Obě místnosti však byly jinak prázdné.

Zato při dalším pokusu už měli štěstí. Jakmile se otevřely dveře, spatřili dva vyděšené mladíky Baalolu. Seděli za stolem a zabývali se hromadou papírů. Meech Hannigan promluvil jako první.

„Vstaňte a pojďte s námi!“ rozkázal. „Jste našimi zajatci. Nedělejte žádně hlouposti!“

Zajatí Baalolové začínali ztrácet trpělivost. Zprvu si totiž mysleli, že zajetí nic neznamena, protože byli přesvědčeni, že čtveřice vetřelců bude velmi brzy odhalena a zneškodněna. Kromě toho se skupinka zajatců zvětšila o dalších dvacet mladíků, proto se telepaticky dohodli, že na Pozemšťany zaútočí sami.

Meech Hannigan v tu chvíli anglicky poznamenal: ^Samozřejmě, že nedokážu číst jejich myšlenky, pane, ale domnívám se, že něco chystají."

Velký Pozemšťan zastavil a otočil se k zajatcům: „Vím, co .máte za luhem," řekl arkonidansky. „Pravděpodobně při sobě máte nějaké zbraně. Nechtě je tam, kde jsou. Nám neublíží."

Nechal svá slova zapůsobit. Zajatci se tvářili zmateně a podle toho poznal, že trefil do Černého. Ron jim přikázal, aby se seřadili do tří řad, aby je měl přehledněji pod dohledem, a vyrazili k jednomu z bočních východů. Kromě toho Pozemšťané kráčeli nyní mezi zajatci.

Vtom Lofty Patterson vyhrkl: „Panebože já se cítím jako znovuzrozený!"

Šokové pole zmizelo. Baalolové ho totiž nevědomky odstínili.

I Ron cítil jak se zbavuje zátěže. Bylo to velmi příjemné...

Chodba končila u dveří, které připomínaly vstup na palubu vesmírné lodi. Byly tam nějaké rozdíly, ale jen mizivé.

Ron se nezdržoval a poslal Meecha, aby je otevřel. Robot na to potřeboval něco přes tři minuty. Měl určité potíže. Za normálních okolností by každé dveře otevřel během několika vteřin.

Otevřel a spatřil prázdnou místnost, která připomínala vstupní komoru. Za ní byly další dveře, podobající se vstupu na loď.

Meech se zastavil a rozhlížel se. Připomínalo to výstupní komoru, ale všechno v ní bylo cizí, neznámé, tak trochu jiné. Ron konstatoval, že jde o konstrukci, jakou nezná a to o sobě mohl tvrdit, že uměl zatím vždy poznat techniku toho kterého národa Galaxie.

Tohle však vypadalo cize, děsivé cize.

Ron na okamžik uvažoval, že by bylo dobré zajmout i pár Laurinů a odletět s nimi k Zemi. Ale prozatím to zamítl. S touhle lodí by stejně neuměli létat.

„Ano, je to pravděpodobně loď Laurinů," souhlasil Meech.

„Dobrá, tak jdi a otevři vnitřní vstup!"

Ron už byl docela klidný. Meech otevřel i druhý vstup a kolona se pohnula. Prošli a vtom se Baalolové zastavili. Ron se rozhlížel. Čekal chodbu nebo tak něco, ale to, co nyní spatřil, ho zaskočilo.

Přímo před ním se rozprostírala hala, která "vypadal a, že je stvořena ze světla. Prostor vypadal nekonečně rozlehle a vzdušně. Bylo tam prázdné až na objekty, připomínající sloupy. Sloupy byly groteskně seskupeny a zdálo se, že mlčky pozorují Pozemšťany s jejich baalolskými zajatci. :

^ ^ ^

Bylo jich nejméně sto. Ron Je viděl zřetelně a jasně. Vypadali opravdu jako sloupy. Těla neměli silnější než lidský trup a stáli na třech křehkých nohách, na tenkém krčku sedělo cosi velikosti pěsti. V hlavičce byla do trojúhelníku umístěna tři

očka. Ruce Ron objevil teprve když se zahleděl pozorněji. Byly tenoučké a zakončené ještě tenčími prstíky.

Žádnou podobnou bytost Ron nikdy neviděl. Ale s tím musel počítat. Musel vědět, že jednou Lauriny uvidí. A teď stál jen pár metrů od něj.

„Jdeme!“ rozkázal Ron. „Každý kromě Meecha zajme jednoho žních!“

Baalolové váhavě vykročili. Laurinové se nehýbali. Ron přemýšlel, co se jim asi tak honí hlavou. Museli přece vědět, že teď jde o ně. Proč se nebránili? Nebo to snad byla léčka?

Ron udělal tři kroky a dotkl se nejbližšího z Laurinů. Zatnul zuby a snažil se nevšímat si pronikavého pohledu těch tří očí. Zachvěl se i při pohledu na studenou, hladkou plet' Laurina. Ale sevřel jeho tělo pevně a pokusil se ho zvednout.

Použil však až moc velkou sílu, protože Laurin vyletěl do vzduchu. Ron ho honem stáhl zpět, sáhl do kapsy a vytáhl speciální náplast, pomocí které Laurinovi svázal ruce a nohy,

Pak se ohlédl. Zajatce držel v podpaží. Larry už také splnil úkol a Lofty zrovna spoutával svého zajatce. Ron si oddechl. První Část akce se zdařila. Nyní už šlo jen o to, aby se stejně úspěšně vzdálili ze základny.

Pevněji stiskl svého zajatce. Málem ani necítil jeho váhu. Laurin se nijak nebránil.

^ A ^

Pro Baaloly, pod jejichž ochranou se Pozemšťané pohybovali šokovým polem, byl zážitek na palubě laurinské lodi zmatenější a překvapivější než sami čekali. Ukázalo se, že cizinci nejsou lak silní jak to zprvu vypadalo.

Baalolové se ponořili do vlastních myšlenek a když si plně uvědomili, že vetřelci chtějí se zajatými cizinci uprchnout, znovu se v nich probudila myšlenka na odpor.

Přišlo to tak rychle, že si toho Meech Hannigan sice stačil všimnout, ale už nestačil varovat své druhy. Zazněl výstřel a jeden z Baalolů padl s výkřikem na rtech mrtev k zemi.

Ron svého mezitím už zase neviditelného zajatce jednoduše pustil na zem. Uskočil a tak se vyhnul střele jednoho z kazatelů. Vleže tasil paprskomet a staromódní revolver. Byli takto vyzbrojeni, protože jedině společnou střelbou z obou zbraní bylo možné Baaloly zneškodnit. Vystřelil na jednoho z nejdivočejších mladíků a hned napoprvé ho dostal.

Pak Ron vyskočil na nohy. Nadechl se. Kousek od něj se Larry Randall pral se třemi Baaloly. Asi neměli zbraně, protože do něj bušili pěstmi a Larry nemohl tasit. Ron přistoupil blíž, namířil oběma zbraněmi na největšího rváče a zmáčkl to.

Baalol odpadl od oběti a klesl k podlaze. Druzí dva se otočili a rezignovaně zvedli ruce nad hlavu.

Lofty bojoval u východu proti přesile očividně bezbranných nepřátel. Tlačili se na něj ze všech stran. Ron vyřadil tři Baaloly z boje, teprve pak se zbytek vzdal.

Z původně dvacetidvou Baalolů jich zůstalo jenom osm. Pět se vzdalo a stáli s rukama nad hlavou, tři byli zranění. Zbytek uprchl.

Situace se změnila. Pozemšťané se dostali do nepříjemností. Uprchlí Baalolové budou informovat své druhy a zcela jistě se brzy pokusí o rozhodující útok proti vetřelcům.

„Seberte zajatce... a rychle pryč odtud!“¹ přikázal Ron.

Meech jim pomohl najít jejich neviditelné Živé balíky, na-

ložili šije a chystali se vyrazit, když vtom se nad nimi ozval hromový hlas, který arkonidsky hřímal:

„Zůstaňte stát/Pozemšťané, a dejte ruce nad hlavu. Hra skončila!"

Ron podruhé upustil zajatce. Aniž by poslechl, otočil se a pátral po neznámém. Z haly vedl tucet chodeb. Někde musela existovat ještě nějaká Šance.

Dva kroky před jižním východem stál vysoký, starý kazatel Baalolu. Kromě toho Ron zjišťoval. Že Baalolové obsadili všechny východy. Vycházeli se zbraněmi v ruce. Ron zvedl ruce nad hlavu.

Bylo po všem.

^ A ^

Cestou nahoru, za sebou skupinu padesáti ozbrojenců, Tap-pan stále zřetelněji zachycoval myšlenky strachu. Začínal si dělat velké starosti, protože neuposlechl varování Neviditelných. Připadal si jako hlupák.

Ptal se sám sebe v duchu, kdo to asi pronikl na základnu a, Jak se mu to asi podařilo. Zároveň ho zajímalo, jaké úmysly může ten vetřelec asi mít. Lámal si hlavu se spoustou věcí a zatím se z pocitu stávala obava, co se nahoře vlastně asi děje.

V blízkosti strážnice se ke skupině přidal Dilan. Právě byl vystřídán a Tappan neměl nic proti tomu, aby šel s nimi. Když procházeli křížovatkou chodeb, zaslechli výstřely ze staro-módních pistolí a přímo proti nim utíkali mladí kazatelé s běsem v očích. Tappan je zastavil a zeptal se jich, proč prchají.

Zůstal klidný a v klidu naslouchal. Že se jedná o skupinku Pozemšťanů, kteří nepozorovaně vnikli na základnu.

Své myšlenky si však nemohl ponechat jen pro sebe. Kdo stál nablízku, musel z nich vyčíst, že má strach. Poznal to i technik Dilan.

Tappan rozkázal, že musejí pokračovat. Uvědomoval si, že padesát ozbrojenců je hodně velká přesila, a to i proti čtveřici všeho schopných Pozemšťanů.

Jedna věc ho však zarážela. Zatímco se blížili k rondelu, kde Pozemšťané bojovali s mladými kazateli, zachytil trojí cizí myšlenkové frekvence. Musely to být velmi silné mozky, například mozky Pozemšťanů - ale prchající hovořili o čtyřech mužích, ne o třech.

Tappan už pak neměl čas na další promýšlení plánu. Jakmile se octl v ústí chodby, vystoupil z rondelu a přikázal vetřelcům, aby zvedli ruce nad hlavu a vzdali se. Byl spokojen, když zjistil, že ho hned poslechli, ale zároveň se lekl, protože tam byli opravdu Čtyři Pozemšťanů!

On sám však zachycoval jenom trojí impulzy.

Ron Landry se pootočil a anglicky řekl Hanniganovi:

„Uvázli jsme. Musíš zjistit, kdy nastane nejvhodnější příležitost.“

„V pořádku, pane,“ rychle odvětil Meech.

To už však starý kazatel křičel: „Ticho tam! Zajatci si nebudou mezi sebou povídat! Pojd'te sem a nechtě se prohledat!“

Ron založil ruce na zátylku a pomalu vykročil ke starému muži. Baalolové v ústí ostatních chodeb se nepohnuli. Jenom mířili před sebe. Jediný, kdo se odvážil vyrazit kupředu, byl starý kazatel-

Ron se zastavil přímo před ním.

„Co tady chcete?“ zeptal se ho Baalol.

„Přišli jsme se podívat. Vám to vadí?"

Kazatel zmlkl a přivolal dva muže. Ron ustoupil o krok a zahleděl se mladíkům do očí. Měli ho odzbrojit... Kráčeli k němu, ale jeden zůstal pozadu. Pak Ron spatřil ve vzduchu něco kovového a toho vpředu to srazilo k zemi.

Ten, který to způsobil, uskočil za starého kazatele. Ron ne- 'viděl, co se tam děje, ale všiml si. Že stařec zbledl a oči se mu rozšířily hrůzou. Pak mladý Baalol nahlas arkonidsky řekl:

„Vím, že mnou budete pohrdat, ale mám Tappana, našeho 'velectěného učitele, na mušce své zbraně. Dovolte Pozemšťanům a jejich zajatcům opustit základnu nebo Tappana zastřelím a pak zabiju každého, kdo se mi postaví do cesty."

<A>

Ron potřeboval pár vteřin na to, aby si uvědomil, že se mu to nezdá. Pak ale zareagoval bleskurychle. Sáhl pro svoje zbraně a namířil na některé z mužů u chodeb.

Přesto to vypadalo velice nebezpečně pro všechny. Netušil jak rychle reagují Larry a Lofty. Ani Meech nemohl uhlídat všechny protivníky.

Vteřiny ubíhaly.

Absolutní ticho Rona znervózňovalo.

Vtom robot Meech řekl: „Všechno v pořádku, pane. Můžeme se znovu chopit zajatců." ;

Ron pomalu ustupoval. Pohyboval se ve stejném směru, ve kterém přišel. Pak narazil patou do ležícího Laurina. Rozhlédl se, sklonil se a zvedl ho.

„Hotovo!" ozval se zezadu Lofty.

„Meechu... budeš nám krýt záda!“ zvolal Ron. „A vy přáteli, ať jste kdo jste, tlačte Tappana před sebou a opusťte základnu společně s námi!“

^ ^ ^

Minuli strážného, který stále ještě zůstával v bezvědomí, a opustili základnu. Poklusem přeběhli přes mýtinu a teprve v husté džungli si dopřáli chvíli odpočinku. Počkali na mladého Baalola, který pořád ještě před sebou hnal Tappana.

Venku byla noc a bylo těžké rozpoznat obličejů těch dvou.

„Nevím, co tě k tomu vedlo, chlapče, ale udelals hroznou chybu!“ arkonidsky káral Tappan mladíka.

„Mýlíte se vy, Tappane! Nemůžete se spojovat s civilizací, která chce ovládnout Galaxii. Vůbec netušíte, co to vlastně děláte!“

Tappan chvíli mlčeti. Pak zmučeně řekl:

„Opustils správnou cestu. Jsi ztracení“

Ron se vmísil do jejich debaty.

„Tappane, myslíte si o tom mladém muži co chcete. Už jste volný. Vraťte se ke svým lidem a postarejte se, aby nás nechali na pokoji!“

Tappan zvedl hlavu a pohlédl na Rona. Oči mu ve tmě svítily. Na okamžik to vypadalo, jako by chtěl něco říct. Pak se však beze slova otočil a odcházel po mýtině zpět na základnu. Ron se za ním chvíli díval, pak pevněji chytil svého zajatce a řekl: „Vím, že teď máte tisíce otázek. Já taky. Ale nejdřív ze všeho se musíme vydat na zpáteční cestu!“

Mlčky ho poslechli.

Urazili tri nebo čtyři kilometry, když vtom se nocí ozvaly hvízdavé zvuky.

Ron se zastavil a zvedl hlavu.

„Už je to tady!“ konstatoval. „Poslali za námi pátrací čluny.“ A hlasitěji dodal: „Meechu, odbočujeme na západ!“

^ A ^

Když vyšlo slunce, byli u konce svých sil. Meech propálil do džungle malou paseku a převzal stráž nad zajatci. Zároveň zjišťoval pozice pátracích člunů Baalolu. Nehrozilo nebezpečí, že by byli objeveni. Čluny pátraly v jiné oblasti.

Ron i jeho muži seděli vyčerpaně na zemi a zády se opírali o kmeny stromů.

„Dám všechno za pár hodin spánku,“ arkonidsky vysvětloval Ron, „ovšem nejdřív si poslechnu váš příběh, Dilane.“

Mladý Baalol zvedl hlavu. Tvářil se vážně, ale svého činu nelitoval.

„Tenhle muž je robot, že?“ řekl a ukázal na Meecha. „Nevyzaňuje žádné myšlenkové imuplzy... No, byl jsem to já, kdo pomohl Mololovi s útekem z planety... podle všeho svého cíle nedosáhl. Zabili ho... Takže jsem to musel nyní udělat já.“

„Cože? Chtěl jste varovat Galaxii před Lauriny?“

„Před Lauriny?“ překvapeně zopakoval Dilan,

„Před neviditelnými cizinci,“ vysvětloval Ron a ukázal na neviditelné balíky u Meechových nohou. „Říkáme jim tak... Ale mýlíte se. Molol stačil ještě před smrtí promluvit. Proto jsme tady.“

„Molol...?“

„Už nám toho neprozradil mnoho. Zemřel příliš rychle. Ovšem teď už víme, že s vámi Laurinové uzavřeli spojení a že na Aptuladu společně pracujete na jakémś projektu. Doufáme, že nám prozradíte, co je to za projekt,"

Dilan mávl rukou.

„Nic moc. Snažili jsme se tady vytvořit způsob komunikace mezi námi a cizinci. To je všechno. Měli jsme najít lepší způsob komunikace, který byl důležitý pro náš společný cíl:

totiž dobýt Galaxii. Přitom si Vysoký Baalol pochopitelně myslel, že to bude on, kdo ji ovládne a že mu v tom cizinci budou jenom jakýmsi nástrojem.

O existenci cizinců se u nás obecně neví. Ví o nich jenom posádka základny. Mezi mladými Baaloly je nás hodně, komu jsou Laurinové odporní. Jakoby ti cizinci vyzařovali něco nesympatického a hnusného. Považují naše spojení s nimi za nemorální hlavně s ohledem na cíl dobýt Galaxii. Já jsem stejného názoru. Pokud se vlna nevole ještě více rozšíří, bude muset Akrot-Tene své plány jednoho dne změnit nebo se jich vzdát. Doufejme..."

Ron Landry se pousmál. Pak řekl: „Myslím, že už se můžete uklidnit, Dilane. Teď, když už jsme informováni, se mu nepodaří naplnit své zákeřné záměry..."

„Jen aby!" sýčkoval Lofty.

„Víte něco o metabolismu Laurinů?" zeptal se Ron mladého Baalola.

„Něco ano," odpověděl Dilan. „Přirozeně, že se námi nenechali vyšetřit, ale víme, že jsou v podstatě potomci plazi-vého hmyzu nebo červů. Proto také taková stavba jejich těla. Stali se inteligentními bytostmi. Jako zvířata museli být velice bezmocní. Proto jim příroda dala neobvyklý orgán - mi-

mochodem tentýž, který znemožňuje komunikaci: onen výrůstek na krku. Vytváří deflektorové pole, jehož energie má stejný vzorek jako myšlenkové impulzy. Nejenom, že umožňuje Laurinům neviditelnost, ale také je psychicky odblokovává od okolí, takže není možné s nimi komunikovat ani té-lopaticky. Na základně máme mimořádně silnou skupinu telepatů jenom proto, aby přehlušili tento blok a aby s nimi Tappan mohl mluvit."

Ron přikývl.

„Mimochodem," dodal Dilan. „Možek nenosí v hlavě, ale někde jinde v těle."

Ron řekl: „To už je slušná informace, Dilane. Díky. Ale teď už bychom si měli všichni trochu odpočinout, řekl bych."

Dilan zvedl ruku.

„Aha... Mimochodem, chtěl jsem se ještě zeptat: myslíte si, že máte šanci odtud odletět?"

Ron na vteřinu zaváhal, pak řekl;

„Nejsme odkázáni na vesmírnou loď. Na palubě člunu, kterým jsme sem přiletěli, je umístěn malý transmitter. Druhá polovina přístroje se nachází na křižníku, který vyčkává v blízkosti planety. Transmitter funguje na základě hyperdimenzionálního pole. Řekl bych, že víte, o čem mluvím."

„Slyšel jsem o tom," zamyšleně řekl Dilan a vstal.

Vtom se ještě ozval Meech Hannigan: „Bohužel se zdá, že se pátrací loď přibližují..."

^ A ^

Pak už měli Baaloly s jejich pátracími Čluny neustále v patách. Ron kličkoval se skupinkou jak jen mohl, aby znemož-

nil odhalení. Meech Hannigan vypracoval program, podle kterého se Ron řídil při postupu vpřed.

Třetího dne pochodu Ron schoval do křoví automatický signální přístroj. Nastavil ho na pět hodin. O pět hodin později, když už byli dobře dvacet kilometrů daleko, začal přístroj vysílat.

Byl to signál pro Nikeho Quinta na palubě FEDORIE. Signál oznamoval, aby byly pro všechny případy uvedeny v pohotovost dva silné bojové svazky. Ron věděl, že plukovník poslechne. Informace, které mu přinášeli agenti z Aptuladu, pro něj byly příliš důležité a stály za každou námahu.

Meech Hannigan krátce zaregistroval, že se dobrý tučet pátracích Člunů vrhl na místo, odkud vysílal signální přístroj. •

Ron se pobaveně šklebil. Baalolové budou potřebovat aspoň dvě hodiny, aby přístroj našli a zjistili, že je tahal za nos.

^ A ^

Tentokrát potřebovali na cestu pět dní, protože museli jít oklikami, aby zmátli protivníka. Baalolové se nevzdávali a nasadili co největší možný počet pátracích lodí. Mělo to i svou výhodu: posádky nemohly zaměřovat energetické signály, protože jich bylo vinou pohonných agregátů Člunů všude kolem velmi mnoho.

A tak mohl Meech Hannigan dál nerušené klestit cestu džunglí pomocí dezintegrátoru.

Na konci pátého dne už byl skutečně nejvyšší čas, aby Ron se svými lidmi dorazil k člunu. Kromě pronásledovatelů už je znovu začala obtěžovat zvířata a navíc bylo stále tepleji.

Ron si dovilil upřímné oddechnutí, když dorazili k obřímu křovisku, které maskovalo jejich člun.

Past byla natolik šikovně postavená, že ji nevytušil ani samotný Meech Hannigan.

^ ^ .^

Meech se plazil v čele, jako dosud vždy. Za ním pokračoval Ron. Před několika minutami vyšlo druhé slunce. Nastalo skutečně tropické vedro. Ron se musel zastavit, aby si otřel pot.

Vtom se Meech taky zarazil. Zvedl ruku a ukázal před sebe.

„Ještě dvacet metrů!" řekl.

Ron přikývl

Vyrazili.

A v tu chvíli se to stalo.

Nečekaná síla zvedla Rona Landryho do výšky. Oslnil ho záblesk a pak ho ohlušil hromový třesk. Nejdřív ani necítil, že letí vzduchem. Když mu to došlo, už zase ležel na zemi a lapal po dechu.

Pořád ještě svíral zajatce. Odmrštilo je to oba dva. Ron ho na okamžik pustil a ohmatával okolí. Pak se přitiskl k zemi a vyčkával.

Pokoušel se přijít na to, co se stalo. Vesmírný člun vybuchl, o tom nemohlo být pochyb. Taky bylo jasné, že neexplodoval sám od sebe. To znamenalo, že ho našli Baalolové a připravili na uprchlíky léčku. Ted' asi budou všude kolem a čekají na rozkaz k uderu.

Ron se pomalu rozkoukával. Obrátil se, hledal své druhy, ale žádného neviděl. Exploze je rozhodila po okolí.

Zvířata ztichla. Prales mlčel. Ron se pokusil vstát.

Vtom zahřimal hlas, který říkal:

„To je konec. Pozemšťané! Byli jsme o něco chytřejší než vy! Našli jsme váš člun a čekali jsme tady na vás. Naše pátrací čluny zůstaly ve vzduchu, abyste si mysleli, že vás stále ještě hledáme. Nyní jste v pasti. Dávám vám dvě minuty. Pak vyjděte se zdviženýma rukama na mýtinu. Pokud to neuděláte, vykouříme vás!"

Byl to Tappanův hlas. Měli i dost Času na to, aby po okolí rozmístili reproduktory.

Ron se instinktivně zadíval na hodinky, pak sáhl pod křoví, kam uložil zajatce a vzal ho znovu do náruče. Nemělo .smysl nechávat ho tady ležet. Tappan to myslel vážně.

Pak vyšel na mýtinu. Pohyboval se co nejrychleji mohl. Mířil ke kráteru, který zůstal po explozi a doufal, že stejný nápad dostali i jeho přátelé a mladý Baalol. Navrstvená zemina na okraji kráteru totiž nabízela spolehlivý úkryt před útokem ze země.

- Pak Ron spatřil otrhanou postavu, která na něj mávala. Postava došla až k němu a padla na zem. Byl to Larry Randall.

„Meech má... mého zajatce," zasténal. „A taky Loftyho zajatce... Je za mnou!"

Meech se zjevil krátce poté. Sel vzpřímeně jako by se nic nestalo a v obou rukou nesl neviditelné zajatce.

Jako poslední se objevil Lofty.

Přeskočil hlínu kolem kráteru a sklouzl po zesklinatělé vrstvě horniny dolů za ostatními.

Ron se podíval na hodinky.

„Dvě minuty uplynuly!"

Venku zarachotily zvuky záhuby. Silná paprsková děla začala systematicky spalovat okolní džungli. Vedro se vystupňovalo ve skutečné peklo. Všude kolem kráteru hořelo.

„Kde je Dilan?“ zvolal Ron.

Lofty se zvedl.

„Ležel vedle mě, když vybuchl člun,“ zařval, aby přehlušil řev plamenů a zbraní. „Musel zůstat někde blízko!“

Prales byl zasažen další salvou. Kráter zaplavila další vlna horka. Ron tázavě pohlédl na Meecha Hannigana. Meech se podíval nahoru a přikývl.

Měli ještě jednu šanci.

Aniž by cokoliv dalšího řekl, Meech dvěma skoky překonal okraj kráteru a zmizel z dohledu. Nahoře začal hrabat v hlíně v místech, kde tušil přítomnost mladého Baalola. Věděl, že, riskuje, ale našťástí brzy našel bezvládné tělo. Hodil si ho přes ramena a spěchal zpátky do kráteru. Ale nepostupoval příliš rychle.

Vtom uslyšel hlasy.

Blížily se z místa, kde našel Dilana. Rozuměl dialektu Baalolu a spatřil řadu ozbrojenců.

Kryl se. Přicházeli hledat mrtvoly uprchlíků. Chtěli se ujistit, že jejich akce byla korunována úspěchem.

Počkal, dokud řetěz ozbrojenců nepřišel na čtyřicet metrů, pak zamířil a po okamžik držel spoušť.

Potom chytil Dilana a vrátil se ke kráteru.

Sotva sklouzli dolů, palba znovu začala. Vzduch se proměnil ve žhavý kouř a dým a páčil v plicích.

Ron pochopil, že je konec.

Věděl, že vydrží nejvýš pět minut a pak se budou muset pokusit vzdát se Baalolu.

Poklekl. Šlo to ztěžka. Chtěl něco říct, ale neřekl ani slovo. Zato Meech mával rukama a chtěl Rona upozornit na něco, co Ron únavou a vyčerpáním nechápal.

Ale slyšel ten zvuk.

Znělo to jako pohonné agregáty lodi... Musel vzpomínat, aby si uvědomil, co to je...

Znělo to jako symfonie záchrany.

Pak na nebi spatřil obrovitý stín.

A to byl konec. Ron Landry omdlel a upadl.

^ ^ ^ .

Ron Landry byl celý zabandážovaný a obvázaný. Probudili ho a řekli mu, že ho chce vidět plukovník Nike Quinto. I tvář měl obvázanou. Nechali mu tam jenom díry pro oči, *nos a* ústa. I ruce měl v jakýchsi obřích palčácích.

V tu dobu se FEDORIA nacházela už daleko od soustavy Trakarat. O záchranu agentů se nepostaral jenom Nike Quinto, ale i Perry Rhodan, který osobně přiletěl s vlajkovou lodí THEODERICH a dvěma stovkami bojových lodí. Do místnosti vstoupil plukovník Quinto a posadil se. „Popravdě, pohled na vás mi zvyšuje krevní tlak, příteli,” řekl plukovník a vzdychl. „Vždycky když vidím raněného, stává se mi to. Při mém zcela zruinovaném zdraví se mi může každou chvíli stát, že dostanu infarkt.” Ron se zašklebil, ale pod obvazy to nebylo vidět. „Ale riskoval jsem,” pokračoval Quinto, „protože to nemohu déle odsouvat. Chci vám totiž poděkovat jménem Admi-

nistrátora i jménem svým. Chci vám poděkovat za nasazení v akci, kterou jste zdárně dokončili, přestože vám opakovaně hrozilo nebezpečí smrti."

Ron nevěděl, co na to má říct. Od svého nadřízeného nebyl na slova chvály zvyklý.

„Ti tři Laurinové," ochotně pokračoval Quinto, „se nacházejí na palubě THEÓDERICHA a letí k Zemi. Chystá se na ně celá armáda zvědavých vědců.

Administrátor nechal v soustavě Aptut dvacet bojových lodí. Akrot-Tene sice protestuje, ale není mu to nic platné. My už si to tam v té jeho říši pohlídáme.

Na Aptuladu samotném Baalolové vyhodili do vzduchu loď 'Laurinů, aby zametli stopy, když jsme se blížili. Takže jsme sice ztratili cennou loď, ale na druhou stranu doufáme, že se něco dozvíme od samotných Laurinů.

Lofty Patterson, Larry Randall a robot jsou mimo nebezpečí. Meech Hannigan mezitím odevzdal podrobné hlášení, takže už vím všechno. Mladý Baalol je právě operován. Provádějí mu řadu transplantací kůže- Měl štěstí, že vůbec přežil. Dostane novou tvář. Myslím, že sám sebe nepozná, až jednoho dne vstane a podívá se do zrcadla."

To není tak docela od věci, pomyslel si Ron. Baalolové po něm určitě budou pátrat. Aspoň ho nepoznají.

„Meech Hannigan," pokračoval Nike Quinto, „se ve zprávě zmínil i o Dilanově výpovědi. Myslím, že Baalolové teď budou mít značné potíže, protože prasklo jejich tajné spojení s Lauriny... No a co se týče toho, že v okolí základny nežijí žádná zvířata, pak je to tím, že onen speciální orgán Laurinů produkuje silné antisymtaické záření. Všechno živé

před nimi utíká vinou zhnusení a odporu. Je to také jistý druh ochrany, že?"

„Jistě, pane," přikývl Ron, protože nevěděl, co by jiného řekl...